

Adoption & Samfund

Medlemsblad for Adoption & Samfund | Nr. 3 | Juni 2010 | 34. årgang

Læs i dette nummer:

Lokal adoption i Vietnam | Adoptionen i kunsten – Kunsten i adoptionen
Særligt børnetilskud ingen menneskeret i Danmark | Anmeldelser

INDHOLD

Lokal adoption i Vietnam	4
Adoptionen i kunsten – Kunsten i adoptionen	8
Børn kommer da med flyveren	14
Særligt børnetilskud ingen menneskeret i Danmark	15
GEA - gruppen af eneadoptanter	16
Annoncer	17
Lokalforeninger	18
Landegrupper	18
Rådgivningsguide	19
Kalender	20

Adoption & Samfund

Foreningstelefon (man. kl. 20-22):
Hjemmeside:

65 92 00 18
www.adoption.dk

HOVEDBESTYRELSE

Formand:

Michael Paaske
Klanghøj 47
8670 Låsby
michael.paaske@adoption.dk
65 96 05 21 (priv.) / 29 48 53 06 (mob.)

Næstformand:

Paul K. Jeppesen
Granparken 165
2800 Lyngby
paul.k.jeppesen@adoption.dk
27 29 34 61 (priv.) / 32 83 05 08 (arb.)

Sekretær:

Carl Erik Agerholm
Teglvej 4, Frifelt
6780 Skærbæk
carlerik@fam-agerholm.com
74 75 73 65

Bestyrelsesmedlemmer:

Inge Fabricius
Vermundsgade 32
2100 Kbh. Ø
inge.fabricius@adoption.dk
44 53 04 04
28 15 22 04 (mobil)

Marianne Østergaard
Vesterbrogade 191, 4.
1800 Frederiksberg C
marianne.oestergaard@adoption.dk
33 22 95 53

Jørn K. Pedersen
Prangerager 38
7120 Vejle Øst
joern.k.pedersen@adoption.dk
60 82 04 35

Hans Ejnar Bonnichsen
Kildevænget 8
6560 Sommersted
hans.ejnar.bonnichsen@adoption.dk
74 50 47 74

Bente Pedersen
Assensvej 52, st. th.
5750 Ringe
bente.pedersen@adoption.dk
62 62 20 51

Louise Svendsen
Rymarksvej 99 3. th.
ls@lsrt.dk
2900 Hellerup
26 24 40 64

Lene Borg
Tveje-Merløse 2B
4300 Holbæk
lene.borg@adoption.dk
59 43 92 01

Jens Damkjær
Vestre Fasanvej 53
8410 Rønne
jens.damkjaer@adoption.dk
40 83 41 93

Suppleanter:

Sidsel Babette Johansen
Englodden 8
8320 Mårslet
sidsel.babette.johansen@adoption.dk
86 78 27 22

Henrik Lund
Kærvej 12, Blovstrød
3450 Allerød
henrik.lund@adoption.dk
48 17 24 03

Jette Kristensen
Solbakken 25
6933 Kibæk
jette.kristensen@adoption.dk
97 19 16 43

Kenneth Aaen
Højager 37
7490 Aulum
kenneth.aaen@adoption.dk
97 47 37 36

Kasserer (valgt uden for HB):

Ellen Larsen
Glenstrup Søvej 15
8990 Fårup
kasserer@adoption.dk
86 45 26 32

Medlemsadministration:

Adoption & Samfund
Medlemsadministrationen
C/O Leonhardt Fundraising
Skibbroen 6,2. – Postboks 13
6200 Aabenraa
medlemsadm@adoption.dk
74 62 77 17

KOLOFON

Redaktion:

Hovgårdsparken 53
2670 Greve
bladet@adoption.dk

Redaktionsmedlemmer:

Heidi Senderovitz 60 72 90 05
Hovgårdsparken 53 (kontakt efter 19)
2670 Greve

Anne-Louise
Linnemann Bech 39 61 03 61
Enighedsvej 49B
2920 Charlottenlund

Tina Johansen Krogh 35 43 02 16
Borgmester Jensens allé 22, st. th.
2100 København Ø

Anne Marie Andresen 38 79 97 35
Raunstrupvej 6 (kontakt 17-19)
2720 Vanløse

Ansvarshavende for dette nummer:

Anne Marie Andresen

Medlæser:

Tina Krogh Johansen

Grafisk produktion:

Eks-Skolens Trykkeri ApS 35 35 72 76

Oplag: 4.300 stk.

Adresseændring, udmeldelse m.v. bedes meddelt medlemsadministrator på e-mail medlemsadm@adoption.dk

Abonnement kr. 375,-
Medlemskab inkl. blad kr. 375,-
Giro 214 3135.
Annoncepris: Kr. 10,- pr. spaltecentimeter.

Bladet modtager altid gerne billeder. Husk at oplyse om navn, adresse, motiv, afgiverland og tidspunkt. Bladet (inklusive billederne) lægges altid efterfølgende på www.adoption.dk.

Artikler i bladet udtrykker forfatternes synspunkter og ikke redaktionens.

Bladet udkommer i februar, april, juni, september, oktober og december.

Annoncer: Henvendelse til foreningens kasserer (se til venstre).

Forsiden: Carl, en lille charmetrold født i sydkorea.

DEADLINE NÆSTE NUMMER:

10.08.2010

REDAKTIONEN:

Alle ønskes en rigtig god sommer!

Pigerne Amalie, Emilie og Emma, alle født i Kina. Katten hedder Olivia.

Lokal adoption i Vietnam

Fra Australien til Vietnam. Det var juli 2006. Vi havde kun nået at være 16 måneder „down under” – inden arbejdet kaldte længere nordpå. Vi var ikke i tvivl om, at vi måtte til Vietnam. Det var som om, at noget ukendt trak os til landet, og vi havde en underlig ro og hjemfølelse, så snart vi var landet.

Af: Jane & Ib Kærsvang

Vi havde fundet os et skønt hus i byen Vung Tau, 130 km sydøst for Ho Chi Minh. Det var den bedste option i forhold til min fremtidige arbejdsplads. Vi var heller ikke i tvivl om, at vi gerne ville deltage i lokal livet – med den hjælp vi nu kunne yde og gik derfor straks i gang med at lære at tale vietnamesisk. Månederne forsvandt dog hurtigere end dug for solen, og årsskiftet stod på programmet. En dag, hvor Ib var kørt af sted til en cafe for

at få sig noget frokost, kom han i snak med indehaveren af frokoststedet, og de kom til at snakke om jobmuligheder eller frivilligt arbejde. Indehaveren vidste straks, hvor Ib skulle henvende sig. En kort telefonsamtale med en skotsk dame ved navn Lucille blev starten til vores nye liv. Dog ville der gå et halvt år, inden vi helt vidste det!

Kinesisk nytår

Hvert år op til det kinesiske nytår arrangerer Lucille maduddeling til de fattigste familier i Vung Tau samt giver nogle nødvendige hverdagsting til det lokale børnehjem, og denne uddeling var netop lignet op til 2007 nytåret, hvor vi var mere end velkommen til at hjælpe til. Vi vil aldrig glemme den

følelse det var at uddele ris og madposer til de fattige familier, og vi vil til tid og evighed have billeder printet ind på nethinden af de så mange hjertelige smil og en så dyb

taknemmelighed for vores lille håndsudrækning. Sidste stop på maduddelingsturen var børnehjemmet. Glade

børn kom løbende os i møde, ville røre ved os og de mindste rakte armene op imod os, de ville op og bare have en smule nærhed. Ud af mængden af de mange

børn, tittede der pludselig den yndigste lille pige frem bag en af de mange hjælpere. Yndig så hun ud i sin lilla kjole og trods de mange børn på hjemmet, så hun så ensom ud. Der var noget i hendes øjne, der fangede hver vores opmærksomhed fra hver vores side af lokalet. I flere dage og uger efter følte vi det begge, som blev vi forfulgt af hendes tårevædede øjne. Vi kunne ikke glemme de øjne, og en indelukket del af os begge var på vej til at åbne op. Fra maduddeling til ferietur til Danmark, det var skønt at være i DK for en tid, men efter 4 uger længtes vi hjem til Vietnam igen og til børnehjemmet og „vores øjne”.

Udflugt med børnehjemmet

Ib havde også aftalt med børnehjemmet, at han skulle begynde at undervise børnene i forskellige håndværk, når vi atter var tilbage, noget han glædede sig usigeligt meget til. Jeg også for så vidste jeg, han ville have travlt og ikke bare sidde og vente på, at jeg kom hjem eller tilbage fra en forretningsrejse. Håndværksfag blev det dog ikke til. Alle børnene var lignet op, og de ville gerne lære at tale engelsk.

Som ugerne gik, blev Ib meget følelsesmæssigt involveret og meget knyttet til bestemte børn, heriblandt vores kommende datter. Jeg blev involveret på distancen og igennem det, Ib kom hjem og fortalte, og jeg deltog i alle de arrangementer, der måtte være dernede, og som mit arbejde tillod mig at deltage i, og da den årlige udflugt var på kalenderen, var jeg bestemt også med. Udflugten gik til en forlystelsespark inde i Ho Chi Minh, og det blev dagen, hvor Thao (vores datter) valgte os.

Vi var mange hjælpere med, både vesterlændige såvel som lokale, men hun valgte os og var ikke til at drive væk fra nogen af os. Hun tog os til sig, som om hun kunne mærke den tilbageholdte og gemte kærlighed, vi ubevidst havde opbygget til

hende igennem de sidste par måneder. Den dag blev den skelsættende dag for os. Vi vidste, hvad vi måtte gøre og lod alle følelser komme op til overfladen. Vi måtte finde ud af, om det overhovedet kunne lade sig gøre, at vi kunne adoptere en lokal pige. Vi vidste fra børnehjemmet, at hun var „frigivet“ til adoption, og vi kunne ikke længere holde følelserne tilbage, men hvor skulle vi starte?

Kontakt til myndighederne

Da jeg jo er/var den arbejdende, blev det lb, der gik i gang med at kontakte de danske myndigheder. Den første opringning gik til statsamtet i vores fraflyttede amt, som forvirret over vores situation med at være udenlandsdanskere, stillede ham videre til udlændingestyrelsen, som selvfølgelig fortalte ham, at adoptioner skulle starte i statsamterne – så tilbage igen – for så at blive stillet videre til familiestyrelsen, hvor han endelig fik en i røret, som kunne fortælle os, hvad der som det første skulle ske. Familiestyrelsen skulle først vurdere, om de fandt os domicil i DK eller i Vietnam, så de sendte os nogle spørgsmål, som vi straks besvarede og sendte retur.

Efter kun 3 ugers venten fik vi besked på, at de fandt os domicil i Vietnam, og at vi dermed havde tilladelse til at adoptere iht. vietnamesisk lov. Samtidig blev det understreget, at denne tilladelse ikke betød, at vores lokale adoption ville blive godkendt iht. dansk ret. Dette var noget, de ikke kunne afgøre, før vores lokale adoption var fuldendt. I den ventende periode omkring domicilforholdet havde vi talt med børnehjemmet omkring vores ønske om at adoptere Thao, men at vi ikke ville igangsætte noget, før vi havde besked fra Danmark. Men så snart brevet fra Familiestyrelsen var

Endelig en glad familie.

os i hænde, tog vi beruset af glæde ned på børnehjemmet og sagde, at alt nu skulle sættes i gang - og bad dem fortælle os den videre proces.

Først skulle vi udfylde en Home Study, som bestod af vores baggrund, familiære forhold, arbejdsforhold, økonomi, beskrivelse af bopæl, straffeattest vores grundelse for at adoptere, vielsesattest samt dåbsattester, helbredserklæringer / lægeundersøgelse, lokal attest på arbejdstilladelse – samt lokal bevis på beboelse i lejet hus.

Der gik nogen tid med at få det hele samlet sammen og ekstra meget tid med at få de nødvendige attester fra DK på engelsk. Inden vi kunne overdrage det hele til de lokale myndigheder, skulle vi have alt oversat til vietnamesisk og derefter have oversættelsen godkendt af den danske ambassade i Hanoi med alle fornødne røde stempler på, inden en sagsmappe kunne afleveres til de vietnamesiske myndigheder. Der var usigelig meget frem og tilbage med smårettelser til vores dokumenter, men vi havde en fantastisk hjælp i børnehjemmet og myndighederne, som dog var en smule forvirret over at skulle hjælpe vesterlændinge med en lokaladoption. lb rejste til tider i pendulfart mellem Ho Chi Minh og Vung Tau med vores dokumenter og diverse smårettelser for til sidst at slutte alt det hårde papirarbejde i Hanoi, hvor han overdrogede det hele til de vietnamesiske myndigheder. Tilbage sad vi så spændte og bare kunne afvente den lokale afgørelse.

Lørdags komsammen

I hele perioden fortsatte han sit arbejde på børnehjemmet, og følelserne imellem ham og Thao voksede stødt. På et tidspunkt i

Første møde med en dukke. Billedet er fra en af vores lørdage, inden hun blev vores.

processen fik vi også at vide, at vi til enhver tid kunne hente hende med hjem eller tage hende ud og spise, så hun også kunne lære mig at kende – for uanset hvad afgørelsen ville blive – gik begrundelsen på, at vi var hendes sponsor, og at vi derfor havde tilladelse til at tage hende med uden for børnehjemmet. Vi fik endda på et tidspunkt også at vide, at vi „bare“ kunne lade hende flytte ind, og fik vi så ikke tilladelse til at adoptere hende, kunne vi jo bare aflevere hende tilbage igen! En grotesk holdning, som vi bestemt ikke ville være med til, men vi tillod os at hente hende hjem til os hver lørdag. De lokale forstod ikke vores følelser og engagement, og hvor var det svært ikke at give os selv fuldt ud. Men vi nød at have hende for os selv og „lege“ familie, på trods af de hårde „farveller“, der kom som ugerne gik. Hun nød uden tvivl hver lørdag at blive forkælet og få lidt omsorg, og vi kunne se, at hun nød stilheden.

Overdragelsesceremonien

Efter kun 3 måneder kom svaret fra myndighederne. Alt var ok, vi kunne adoptere Thao. og vi havde fået overdragelsesceremoni d.19. oktober. Vores glæde ville ingen ende tage. og vi udvidede dermed vores ugentlige besøg til at vare fra fredag til søndag. Vi følte os allerede som en lille familie, og snakken gik bedre og bedre – alt sammen en blanding af vietnamesisk, engelsk, dansk og kropssprog. lb startede på intensiv vietnamesisk sprogundervisning, og vi sprang i gang med at få indrettet et værelse til hende. De sidste par dage op til ceremonien sneglede sig afsted, men endelig stod datoen på d. 19. oktober.

Vi havde aftalt med børnehjemmet, at vi ville mødes med dem der for så at følges ad hen til folkets komite. Da vi ankom til børnehjemmet, stod Thao udenfor i en fin blå

au dai, syet af de store piger på børnehjemmet. Hun så meget betuttet ud, og vi frygtede lidt, hvad hun mon havde fået at vide, der nu skulle ske. Vi gik op på lederens kontor, hvor vi skrev i gæstebogen – alt imens Thao stille trippede rundt og legede med en havfrue, som hun havde fået af lederen. Da vi kørte af sted imod folkets komite, kom sommerfuglene i maven væltende, og den store klump i halsen snørrede sig sammen. Overvældelsen af det, vi stod overfor, var enorm og uvirkelig.

Hvorfor det kaldes overdragelsesceremoni, ved vi ikke, for der var intet overdragelse i

Den danske godkendelse

Næste skridt i fuldendelsen af vores adoption var så, at det hele nu skulle sendes til Familiestyrelsen i DK med ansøgning om at få adoptionen godkendt iht. dansk ret. Nogle måneder gik, inden den afgørelse kom, men midt i januar fik vi beskeden om, at alt var i den skønneste orden. Derfra blev vi så sendt af sted til Udlændingestyrelsen for at ansøge om Thao's statsborgerskab. Dette udløses nemlig ikke automatisk ved familiestyrelsens godkendelse, fordi vi ikke var bosiddende i DK.

Udlændingestyrelsen har kun to høringer

at det selvfølgelig kunne lade sig gøre, så snart vi fik hendes CPR-nummer.

Om kun en uge har Thao boet hos os i 6 måneder og er omtrent 80% flydende i det danske sprog. Hun går i en engelsktalende børnehave og begår sig i vennekredsen også på engelsk. Vi er så stolte af hende og hele hendes gå på mod. En stolthed, der ikke ville kunne måle sig på nogen skala. Hun er det bedste, der nogensinde er sket for os, og vi har til tider svært ved at forstå, at hun virkelig er vores dejlige datter. Hun er så tapper en lille pige, der bare følger trop. Vi er så tæt knyttede, at vi til tider glemmer, at hun ikke altid har været en del af vores liv. Ja, vi kan helt glemme, at vi ikke er hendes biologiske forældre. Ib har også haft chancen for at møde hendes biologiske mor. Vi har haft fornøjelsen af at introducere hende til julemanden samt at give hende hendes første fødselsdag nogensinde, da hun i januar fyldte 4 år. Vi føler os så privilegerede og forstår nu, hvorfor vi følte en så stærk tiltrækning til Vietnam. Der var en grund til, at vi skulle hertil. Vietnam lærte os at leve.

Afslutning på historien

Adoptionen var ved at være komplet, men vi manglede fortsat et CPR-nummer, idet statsborgerskabet „kun“ havde udstyret hende med et midlertidigt CPR-nummer. Heldigvis stod vi foran en ferietur til DK i maj 2008, hvor vi ville have hende døbt og dermed få CPR-nummeret på plads, så også hendes navn kunne ændres officielt, og så vi dermed kunne få et dansk pas til hende.

Den biologiske mor

Inden ferierejse til DK fik vi os dog noget af en morgenvækning en tilfældig lørdag morgen i april. Børnehjemmet ringede pludselig en meget tidlig morgenstund og sagde blot, at vi måtte skynde os at komme ned på børnehjemmet med Thao. Hendes biologiske mor var dukket op og ville se hende. Øhhhh nu var det sådan, at hun ikke havde været tilbage siden adoptionsdagen i oktober, og hun gik og sagde, at hendes anden mor var død. En påstand vi dog på bedste vis forsøgte at mane i jorden hver gang, det blev nævnt. Følelsesmæssigt vidste vi, at Thao ikke kunne klare det møde på daværende tidspunkt, og vi var heller ikke klar til, hvilke konsekvenser et sådant møde evt. kunne få, så Ib kørte selv af sted med nyudprintede billeder i hånden. Tusinde spørgsmål dukkede op på den korte vej, han havde ned til børnehjemmet og følelsen, han fik, da han stod ansigt til ansigt med den biologiske mor, kan aldrig gengives eller på nogen måde beskrives med ord. Han vidste, at hvis vi skulle have nogle svar med retur, skulle han spørge løs med det samme, og han fik sine svar, indtil en meget

Den officielle overdragelse.

det. Vi skulle bare sætte vores underskrifter på adskillige sider, og det var så det. Ingen taler eller chancer for at takke myndighederne. Herfra til politiet – for at få igangsat hendes pas, og det var så det.

Tilbage var der så kun at køre lederen retur til børnehjemmet, og som hun stiger ud af bilen – siger hun bare henkastet til Thao, at nu skulle hun ikke længere bo der, men hos os, og så blev døren smækket i! Vi skyndte os at køre hjem. Thao græd. Hun var bange og usikker over det skete, men faldt snart til ro, så snart vi kom hjem til det hus, hun havde lært at kende igennem de sidste par måneder. Der gik ikke en halv time, inden hendes dejlige latter igen fyldte huset, og som om hun nu var klar over, at hun også skulle starte et nyt liv, kom hun hen og gav mig sin havfrue, som jeg ellers havde lagt hen til de andre dukker på hendes værelse. Hun ville have, at den skulle lægges i kuverten, som vi havde med hjem fra børnehjemmet, den skulle ikke være på hendes værelse. Hun lukkede den bog, og sammen begyndte vi vores første dag i resten af vores liv.

om året, når det kommer til statsborgerskaber. En høring i april og en i oktober. Det er kun en formsag, idet Familiestyrelsens godkendelse ikke kan ændres af andre instanser, og vi havde fået bekræftet, at vores sag var med i april høringen, så vi kunne forvente at modtage hendes danske pas i juni/juli måned.

Samtidig med dette regnede vi så med, at vi kunne ændre hendes navn. Hendes vietnamesiske navn er Ngo Ngoc Hong Dong – men kaldes Thao, og vi har bestemt os for at beholde navnet Thao. Men nej så nemt skulle det ikke gå. Ingen danske instanser vidste helt, hvordan dette kunne ændres, fordi vi var bosiddende uden for DK og derfor ikke kunne søge ved noget tilhørende amt, så alle sagde, at vi måtte vente, til vi igen var bosiddende i landet. Men hvad nu hvis vi aldrig flyttede til DK igen? Skal hun så leve med officielt at hedde et navn, som vi knapt kan udtale, men have et mere almindeligt kaldenavn? Igen var heldet med os, og en amtsmand undersøgte videre for os, hvad vi kunne gøre, og han fandt ud af,

fortørnet og vred forstander af børnehjemmet vrissede, at han ikke var kommet for at stille spørgsmål. De var meget fornærmede over, at han var dukket op alene og trods hans forklaringer om at beskytte Thao følelsesmæssigt, ville de ikke lytte til fornuft. Besøget endte mindre pænt, og Ib sagde, at når datoen for vores endelig afrejse fra Vietnam nærmede sig, ville vi kontakte dem og beslutte om et møde imellem Thao og hendes biologiske mor, kunne komme på tale. Få dage senere modtog vi en e-mail fra børnehjemmet, hvori der stod, at „det er ikke nemt at vide, hvad der kan ske, hvis ikke I gør, som vi siger“.

Vi var begge meget tynget af den sidste uges trusler fra børnehjemmet, men var sikre på, at uvejret ville passere i løbet af vores måned i DK. Thao havde fået et 5 ugers visum, og vi havde den skønneste tid i DK, hvor hun blev introduceret for en så meget anderledes verden. En normal verden med frisk luft og legepladser uden frygt for slanger og rotter og ikke mindst et CPR-nummer og et officielt navn.

Truslerne fortsatte

Da vi atter vendte hjem til Vung Tau igen, var vi pludselig det helt store samtaleemne både blandt de lokale, men også blandt vores omgangskreds af andre vesterlændige/udstationerede. Fra at have været en meget vellidt familie, der gjorde meget for de fattige og velgørenhed, var vi pludselig dem alle vendte ryggen, fordi vi var så barske og ikke ville lade Thao mødes med sin biologiske mor.

Øpringninger og krav om møder vedblev, og truslerne kom i en lind strøm. Vi vidste ikke længere, hvem vi turde stole på, og da det blev klart for os, at vi efter Vietnam skulle til DK, turde vi ikke sige det til nogen, af frygt for at de lokale ville lægge endnu mere pres på os og tvinge os til at lade Thao se sin biologiske mor. Børnehjemmet havde jo også fortalt den biologiske mor, at vi boede lige ved siden af, så der blev fra vores hus holdt godt øje med uvedkommende uden for porten. Når du bor i et så korrump land, er det ikke yderst spændende at få trusselbreve fra et lokalt børnehjem.

Truslerne kom så langt ud, at vi nødtvunget rettede kontakt til ambassaden i Hanoi, og de tildelte os straks en advokat i Ho Chi Minh, som skulle overtage den videre kommunikation med børnehjemmet, og så fik de hastet et dansk pas frem til Thao. Passet blev en meget vigtig brik, som det eneste egentlige bevis på hendes statsborgerskab. Det er jo meget normalt, at politiet fra tid til anden banker på ens dør for at se pas og opholdstilladelser og så indkassere sig nogle penge for ingenting, og i den situation ville vi også gerne kunne fremvise 3 danske pas,

for at vi på den måde kunne føle os stærkere over for det korrump system. De sidste 3 uger vi boede i Vung Tau, tog vi Thao ud af børnehaven. Vi turde ikke tage nogen chan-

Thao september 2008; første møde med den danske kulde

cer. Hvis nogen ville „hente“ hende, ville vi aldrig finde hende igen. Vi ved også, at vores internet og telefon blev overvåget/aflyttet. Det lyder måske ret indbildsk, men vi var en lille ubetydelig brik i den lille badeby 130 km sydøst for Ho Chi Minh.

Hjem til DK

September blev måneden, hvor det var tid for os at sige farvel til Vietnam. Huset blev pakket ned i hemmelighed, og kun den sidste aften inden vi skulle flyve, fik vores ansatte lov til at komme ind i vores garage for at få de ting, vi ville efterlade, og vi sagde ikke farvel, før den morgen vi skulle af sted til lufthavnen. Inden vi helt lukkede og slukkede, kørte vi rundt til vennerne og sagde tårevædede farveller, og vi kørte forbi børnehaven med kage, for at Thao denne gang skulle have lov til at sige farvel til sine nyfundne venner, noget hun ikke havde fået lov til i oktober på adoptionsdagen.

Den tre timer lange køretur ind til lufthavnen var forfærdelig. Mange gode minder passerede forbi uden for vinduerne. En skøn tid var forbi, og to gode år sad som en tyk tåge omkring vores sjæle iblandet frygten for at komme godt af sted uden hindringer i lufthavnen. I lommen havde vi akutte telefonnumre til advokaten samt til ambassaden. Vores chauffør blev holdende uden for lufthavnen, indtil vi sendte ham en sms om, at alt var ok. Da Thai Airways lettede med retning mod Bangkok, fik tårerne frit løb. Lettelse og savn over vores liv i Vietnam, lå nu langt under os og vi kunne lukke

øjnene uden at frygte for morgendagen. Vi var alle i sikkerhed.

„God morgen – velkommen hjem“. 17. september 2008. En tid fulgte i lejede sommerhuse. Jeg havde mit arbejde hos Vestas i Varde. Vi var rastløse med at finde os et bosted. Thao skulle jo i en børnehave og have legekammerater, og Ib skulle have sig et arbejde, og der ville gå 10 uger inden vores container ville ankomme med alt vores indbo fra Vietnam. Vi kunne dog ikke holde ud at bo i sommerhuse, så vi besluttede os for at leje os et skønt hus i Vorbasse og dermed bruge denne lokation som vores base.

Vi rykkede ind i huset, med kun to lånte luftmadrasser og et fjernsyn, og vi fik os en hverdag alle tre. Vores hverdage gik over alt forventning, og Thao faldt hurtigt til i børnehaven, og vi havde ikke været her længe, inden hun en dag sagde, at hun ikke længere følte sig bange. Vores fritid og weekender sammen med vennerne, kørte dog ikke. Vi var fremmede over for hinanden. 4 år havde ændret os så meget, hvor deres verdner havde stået stille i forhold til vores. Ingen kunne forstå, hvad vi havde gennemlevet, og hvordan især Vietnam havde sat sine spor på os. Vi følte os ensomme, og udlysten pressede på igen. Da jeg fik tilbudt en stilling i USA, sagde vi alligevel nej. Vi ville ikke flytte Thao så hurtigt igen, så vi besluttede i fællesskab at få det til at køre her i det jyske. Containeren var forsinket, grundet en fejl fra Vietnam, så den kom ikke før end 23. december. Julen var ikke at finde i vores lille stråttækte hus, men det var til gengæld gensynets glæde med alle vores ting og indbo.

Vi nærmer os nu årsdagen for vores DK liv. Det har været svært at vende tilbage til DK igen. Sværere end hvad vi nogensinde havde forestillet os, men det er som om, vi endelig er ved at være på toppen af det stejle bjerg. Thao elsker sin børnehave, og hun har udviklet sig helt enormt, og vi har netop købt hus i Vorbasse by. Jeg har skiftet arbejdsplads, og Ib elsker at være tømrersvend. Om vi er her for at blive, ved vi endnu ikke, men vores tilvænnning til det danske går med små skridt i den rigtige retning.

Thao kender til sin fortid nu og har set et billede af sig selv sammen med sin biologiske mor. Det gav en voldsom reaktion fra hendes side, men alle frustrationerne og følelserne fik vi talt godt igennem. I dag ved hun, hvor billedet ligger, og vi tager det frem og taler om hendes „anden“ mor, når hun har lyst. Vi er ikke i tvivl om, at vi traf den rigtige beslutning i Vietnam. Vi ved også, at vi en dag vil vende tilbage, så vi sammen med Thao igen kan gense det land, der til tid og evighed ændrede vores alles liv, og som fik os til at leve. ■

ADOPTIONEN I – KUNSTEN I ADOPTIONEN

På et seminar i januar blev jeg begejstret. En række kunstnere gav med deres helt personlige udtryk anledning til anderledes tanker og nye vinkler på det forskningsbaserede materiale. Endelig var der mulighed for at høre de adopteredes version af historien – rått for usødet.

En måneds tid senere satte jeg Camilla Lee Fabricius, Eva Tind Kristensen og Joan Rang Christensen stævne på en vesterbro café for en samtale om kunsten, adoptionen og alt det andet...

Af Anne Marie Andresen

Sproget

Hvad kan kunsten tilføje adoptionsdebatten?

Camilla: For mig er kunsten en arena, hvor man kan tale sit helt eget sprog. Det er et udtryksmæssigt frirum.

Joan: Ja, i modsætning til en forsker, som bliver nødt til at have et fagligt fundament for sine udtalelser, har jeg en frihed til at sige: Jamen, jeg oplever det sådan her! Alle oplever ikke nødvendigvis det samme, og som kunstner har jeg carte blanche til at fortælle om min personlige oplevelse. Jeg kan lave nogle andre sammenstillinger, end man ville kunne som forsker eller journalist...

Camilla: Jeg læner mig godt nok op ad journalistikken i min dokumentarfilm, men de parallelle universer og lag, som jeg gerne vil have med i min film, de er jo produkt af mine egne forestillinger. Det kan røre på en anden måde end en regulær rapport.

Eva: Jamen, jeg tror, at det kunsten kan, som alt muligt andet ikke kan, det er at give en unik mulighed for at se verden gennem en andens øjne. Altså, jeg kan kun se verden igennem Camillas øjne, hvis hun laver kunst. For mig er det vigtigt, at det har en universel karakter, og at det rører mig.

At man i kunsten kan tillade sig at koble ting, som man normalt ikke kobler sammen, gør, at man kan have mange forskellige følelser i ét rum. Man kan tillade sig at sige: Jamen, de her modstridende ting, de hænger faktisk sammen for mig. I virkeligheden hænger ting jo også sammen, men når man skal dissekere dem videnskabeligt, bliver man nødt til at frasortere noget af det – måske også noget, som man intuitivt eller følelsesmæssigt godt kan mærke er rigtigt eller belyser tingene endnu bedre end det forskningsresultat, man kommer frem til.

I kunsten kan man udtrykke præcis det, man har på hjerte, uden at skulle filtrere det igennem en naturvidenskabelig ramme, og på den måde bliver der jo plads til følelserne.

Er der behov for at røre? Er der nogen, I vil røre?

Joan: Altså, jeg ville nok ikke selv være tilbøjelig til at bruge det ord om mine ting, fordi det, der motiverer mig, er at få sat fokus på de problematikker, der er i forhold til transnational adoption. Alle de problematikker, der er svære at få ud i medie billedet og i hele vores almene bevidsthed. Jeg synes, der generelt er den her solstrålehistorie, som handler om transnational adoption som en problemfri konstellation, og så er der en bagside med nogle problemer, som

vi mangler at diskutere. Jeg vil gerne sætte fokus på, hvad adoption BETYDER. Hvad vil det sige at være adopteret, at adoptere og at bortadoptere? Og hvad er forskellen på at være adopteret i henholdsvis 70'erne, 80'erne og 90'erne?

Eva: Hvis det er svært at nuancere medie billedet, kan det skyldes, at det kræver noget mere taletid. Hvis man skal belyse ting fra mange sider, så er det jo ikke et enkelt greb. Og så tror jeg, at hvis man formulerer tingene med for megen vrede, holder folk op med at høre efter. Det er i hvert fald en balance, jeg prøver at holde – at jeg ikke dømmes for eller imod, men i stedet åbner folk til selv at tage stilling.

Når man belyser tingene på flere forskellige måder samtidigt – kunstnerisk og naturvidenskabeligt, så kan der opstå en mere rummelig figur, og måske kan det gøre det mere tilgængeligt for flere.

Joan: Når noget skal flyttes, er det som regel de, der har det som hjerteblod, der er nødt til at gå ind i arbejdet. Det kan for eksempel ske gennem kunstnerisk, politisk og forskningsmæssigt arbejde. Vi kan jo se det på hele den homoseksuelle bevægelse for eksempel.

Jeg tror, det er det, vi kan mærke inden for adoptionsområdet lige nu – i hvert fald i det koreanske adoptivmiljø, som er

KUNSTEN

stort og internationalt. Nogle af de første adopterede er nu i 30'erne og 40'erne og har fået fod på kunstneriske og akademiske karrierer – så nu begynder vi at se udtryk af forskellig art. Jeg synes, det er fantastisk at se den diversitet, der er i det!

Det private

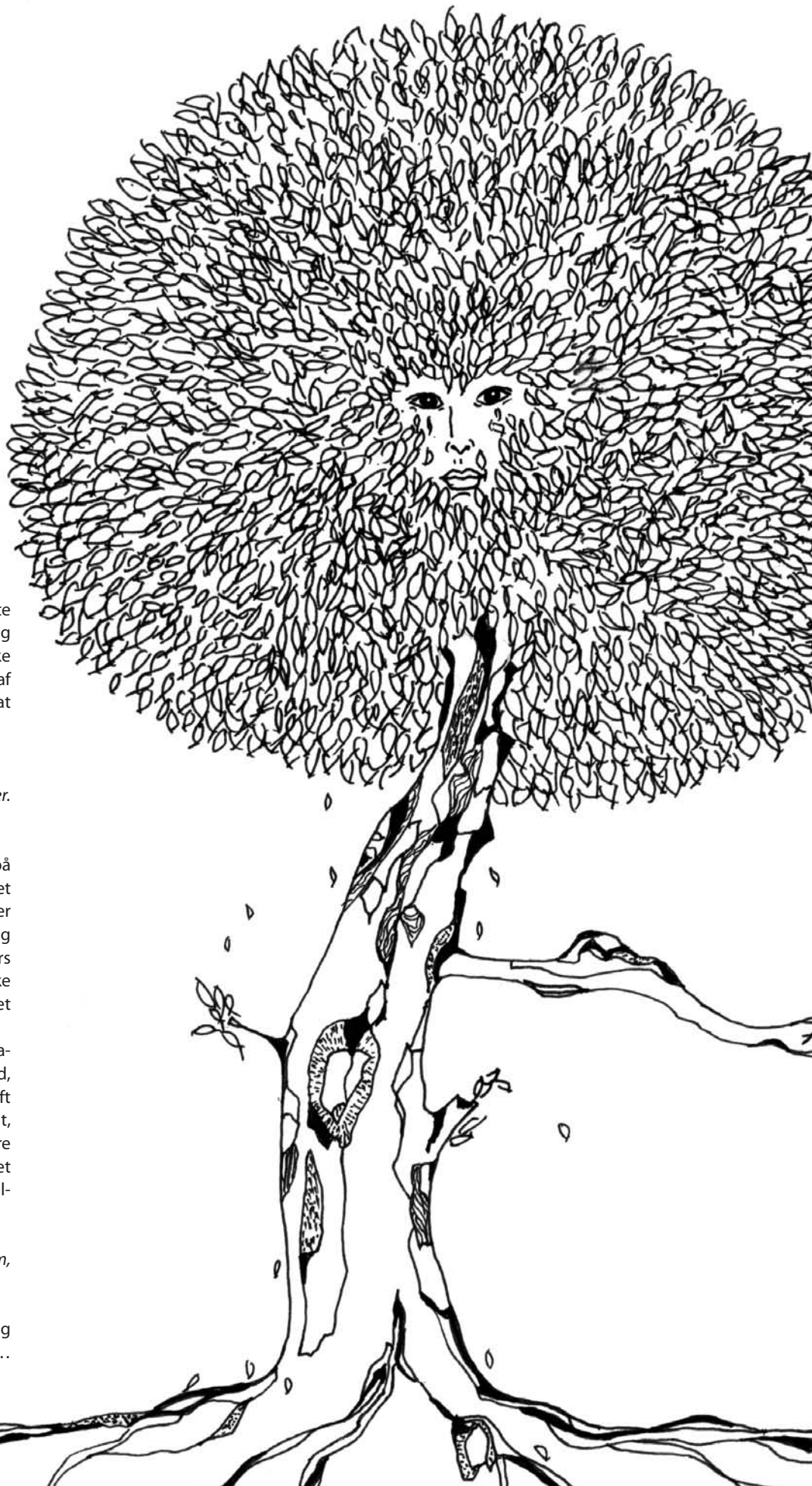
I bruger jer selv meget privat i jeres værker. Hvordan er dét?

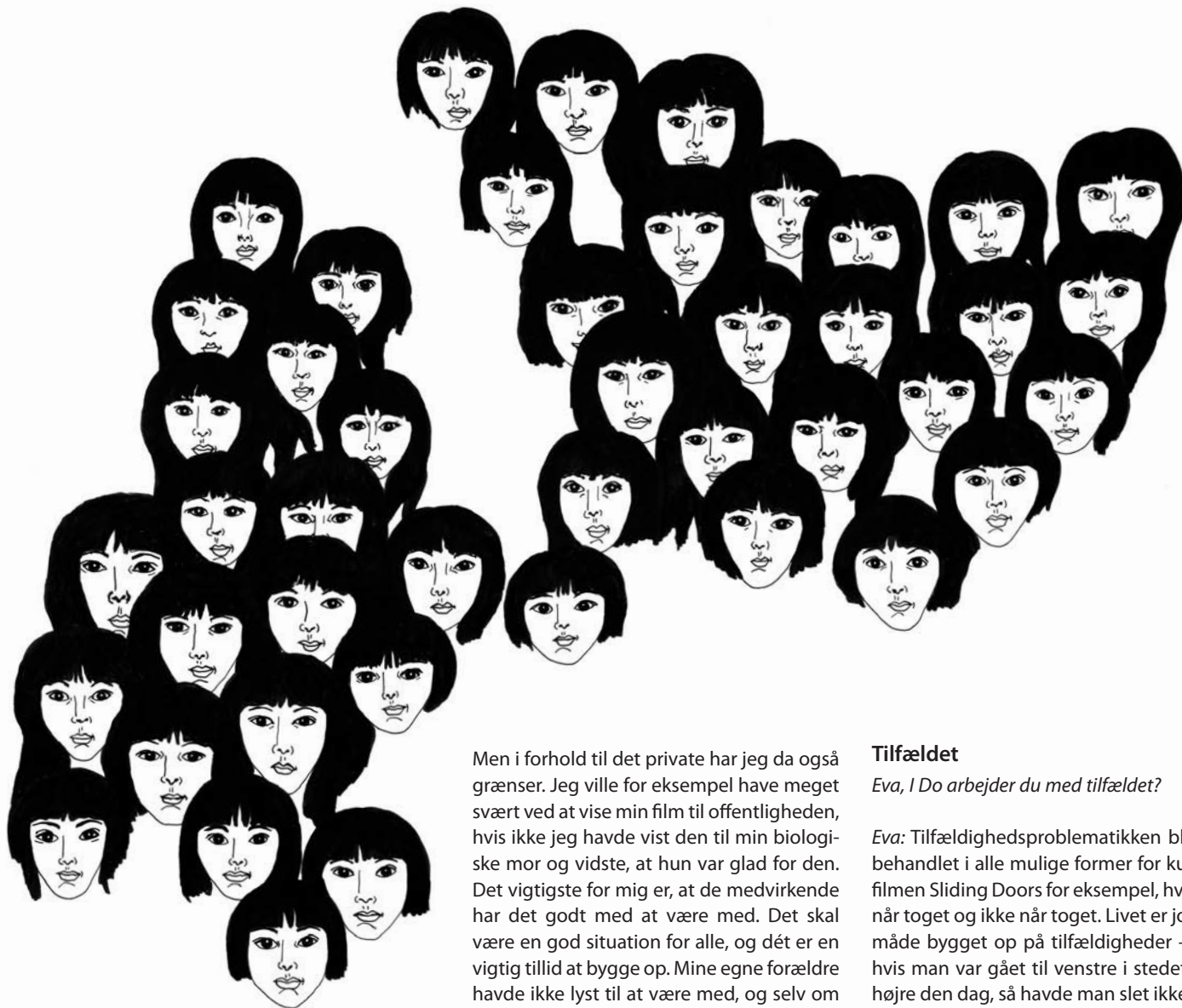
Eva: Jeg tror, man skal kunne balancere på en anden måde, når man bruger sig selv i et værk. Jeg skal jo vide, at det ikke er mig, der ligger der, men min bog. Selv om min bog tager udgangspunkt i et personligt univers og nogle personlige følelser, så er det ikke en nøjagtig gengivelse af sandheden. Det er stadig fiktion.

Jeg bruger mig selv som en slags materiale. I Do har jeg jo private billeder med, men kun som beskrivelser, og jeg har haft en meget præcis grænse, der hed, at alt, hvad der kom med i bogen, skulle være bearbejdet materiale. Det har især været vigtigt for mig denne gang, fordi bogen alligevel er så privat.

Du græder i nogle af scenerne i din film, Camilla...?

Camilla: Altså, lige præcis de scener har jeg prøvet at lave lidt abstrakte i udtrykket...

Adoptivbarn

find et familie billede af en lykkelig familie. find et billede af dig selv, som du husker, du så ud som barn. fotokopier dit eget billede op eller ned, til det har en passende størrelse i forhold til det familiefoto, du har valgt. klip dit ansigt ud, og påfør bagsiden et tyndt lag lim. placer dit ansigt på den person i billedet, du helst vil være. lad det tørre.

Digt af Eva Tind Kristensen

Men i forhold til det private har jeg da også grænser. Jeg ville for eksempel have meget svært ved at vise min film til offentligheden, hvis ikke jeg havde vist den til min biologiske mor og vidste, at hun var glad for den. Det vigtigste for mig er, at de medvirkende har det godt med at være med. Det skal være en god situation for alle, og dét er en vigtig tillid at bygge op. Mine egne forældre havde ikke lyst til at være med, og selv om jeg i processen har filmet dem alligevel, så bruger jeg dem ikke. Den del må så rekonstrueres på en anden måde for at fortælle den fulde historie. For mig handler det om at skabe noget, der er smukt og godt, og som jeg kan stå inde for. Så håber jeg, at der er andre, der også kan lide det.

Joan: Der er jo heller ikke nogen, der har været foregangsmænd eller -kvinder for os, og for os er det helt konkret visuelt synligt, at vi er relateret til vores værker. Det er måske en forskel i forhold til anden kunstnerisk virksomhed. For der er jo i virkeligheden overhovedet ikke noget nyt i det her; alle mulige kunstnere har taget udgangspunkt i deres egne liv.

Til gengæld er det påfaldende, at der har været en modstand fra den etablerede kunstverden i forhold til at behandle adoptionsrelaterede temaer. På min egen uddannelse oplevede jeg, at de syntes det var lige smalt nok at skrive om sådan noget.

Eva: Men samtidig tror jeg også, at det bliver nødt til at have bund i noget personligt, for hvis jeg ikke føler noget for det, hvorfor skulle jeg så lave det...?

Tilfældet

Eva, I Do arbejder du med tilfældet?

Eva: Tilfældighedsproblematikken bliver jo behandlet i alle mulige former for kunst – i filmen *Sliding Doors* for eksempel, hvor hun når toget og ikke når toget. Livet er jo på en måde bygget op på tilfældigheder – altså, hvis man var gået til venstre i stedet for til højre den dag, så havde man slet ikke mødt den mand, og man havde fået nogle andre børn, hvis man overhovedet havde fået nogen. Det er jo et grundvilkår hos mennesket, og det grundvilkår peger jeg på i bogen. Men altså, jeg har jo det liv, jeg skal have. Det er ikke, fordi jeg peger på, at jeg skulle have haft et andet liv.

Livet er en balance, ikke? Der skal ikke ret megen forrykning til, før der sker noget helt andet. Jeg har godt kunnet fornemme intentionen om, at jeg skulle klare mig godt som dansker for at få et lykkeligt liv. Det var meget vigtigt, der hvor jeg voksede op, at man var en god jyd...

Veltilpasset?

Eva: Som forældre vil man jo gerne have, at ens barn klarer sig så godt som muligt, men nogen gange kommer man måske til at gøre det modsatte, fordi man forsøger at få barnet til at passe ind. Det betyder nogle gange, at det går i modstrid med, hvem barnet egentlig er.

Generelt optager det mig, at man ved at forrykke et eller andet kan få en helt anden form eller komme et helt andet sted hen. Det er jo kalejdoskopisk – man drejer røret,

og det er bare sand, der er derinde, men billederne skifter hele tiden. På samme måde skifter mit blik på mit eget liv jo også hele tiden – undertiden næsten fra sekund til sekund.

Joan: Jeg synes, det er sjovt, at du sammenligner med *Sliding Doors*, fordi udsagnet i den film er, at uagtet de forskellige veje, så ender man samme sted. Så værre er skæbnen heller ikke...

Det, der gør forskellen i forhold til den transnationale adoption, er jo, at de valg, der er truffet på ens vegne, er fatale. Det er et spørgsmål om noget så voldsomt som nationalitet for eksempel. OK, var det tilfældigt, at jeg blev dansker? Jeg kunne ligeså godt være blevet tysker, amerikaner, franskmand... Hvem har besluttet for mig? Jeg føler mig dansk, men det er noget, der beror på en tilfældighed.

Eva: Ja, livet beror på tilfældigheder. Jeg tror, at den ekstra dimension er, at det er så abrupt et skift. Et følelsesmæssigt chok. Det er helt klart en personlig følelse af et kærlighedstab; jeg kan kun sammenligne det med noget, der ligger nær døden. Men jeg tror ikke, jeg har behov for at placere det et bestemt sted; hvorfor lige mig...

Joan: I virkeligheden er det ikke det, der er mit ærinde. Selvfølgelig kan man sige, at alting er en tilfældighed; hov, det var bare noget, der skete for mine forældre på en bænk for eksempel, men det, at der er en biologisk historik i det, gør det anderledes. Jeg synes, der er forskel på at sige, at mit livs tilfældigheder faktisk er sket på baggrund af nogle menneskers bevidste valg i forhold til det at være ens forældres biologiske barn. Måske skete det også tilfældigt, men der er trods alt en vis sammenhæng i forhold til gener og den slags. Det er i hvert fald en historie, som vi er vant til at forstå med vores logik. Jamen, selvfølgelig blev jeg deres, for det er mine biologiske forældre... Jeg er som adopteret udtryk for en konstrueret tilfældighed og ikke en naturlig tilfældighed, hvis man kan sige det sådan.

Jeg forestiller mig, at man som adoptivforældre er mere tilbøjelig til at have den der skæbnetro, hvor man som adopteret måske hælder mere til det tilfældige...?

Joan: Jamen, det er det, jeg mener. Adoption er mørkt land stadigvæk, og vi har måske belyst en lillebitte kvadratmeter ovre i det ene hjørne, og jeg er sikker på, at der bliver ved med at komme nye vinkler på det – også når den næste generation vokser op. Jeg tænker også; kan man være 80 år og adopteret? Hvordan er dét? Hvis man går

Min krop er koreansk, men jeg er dansker.

Jeg besøgte det koreanske adoptionsselskab, jeg er formidlet igennem. De havde et billede af mig i et hvidt ringbind. På billedet ved siden af var der et andet barn. Han var amerikaner. Det kunne lige så godt have været mig. Jeg kunne lige så godt være blevet amerikaner. At jeg blev dansker er tilsyneladende et tilfælde.

Jeg er asiatisk af udseende.

Det betyder, at jeg ikke er hvid. Engang troede jeg, at jeg var hvid. Jeg mener; jeg vidste, jeg var fra Korea, men jeg havde en opfattelse af mig selv som hvid. Da jeg fandt ud af, at jeg ikke var hvid, ønskede jeg at blive det. Jeg troede, at når jeg blev voksen, ville jeg blive hvid. Og så ville jeg holde op med at være adopteret. Jeg kender ingen koreanske adopterede, som ikke på et tidspunkt i deres liv, har ønsket, de var hvide. Eller ariske. Arisk kalder vi det. I USA kalder de det kaukasiske. Ordet Arisk blev adopteret af nazisterne.

Digte af Joan Rang Christensen

ud af sit eget følelsesfulde liv og behovet for at være en god mor eller en god adoptivmor eller en god dansker – altså slipper nogle af de følelsesmæssige bindinger, man har, og ser det en lille smule fra oven, så må vi se på, hvad det egentlig er, vi gør med og mod hinanden. Som adoptivforældre kan man tænke: „Måske var det skæbnen, der gjorde, at jeg fik mine dejlige børn, som jeg elsker over alt på jorden,“ men det betyder også, at der var nogen andre, der ikke fik dem.

Alle de der historier, vi voksede op med i 70'erne; hvis du ikke var blevet adopteret, så var du nok blevet prostitueret og meget fattig og sådan noget, dem må vi simpelthen have manet i jorden...

Camilla: Ja, for adoption er ikke kun godt eller kun skidt. Man er nødt til at se på, hvad det er for et land, der vælger at bortadoptere børnene. Korea har bortadopteret 200.000 børn, og det fortsætter i dag, selv om landet har en stærk økonomi. Det giver jo ingen mening.

Identiteten

Camilla: Jeg synes, der er en tilfredshed ved at behandle adoption kunstnerisk, når jeg selv er adopteret, fordi jeg er så træt af det gængse billede, vi har fået igennem hele fjernsynsalderen: Vi er ønskebørn, og

adoption er det sikre gør-familien-lykkelig. Så kan de barnløse familier i vesten få de børn, der er til overs i Asien, og alt går op i en højere enhed. Og så bliver de genforenet med det biologiske ophav – på fjernsyn selvfølgelig. Det er en stereotyp opfattelse. Det er alt sammen meget sort-hvidt.

Lige siden min første rejse til Korea og mødet med min biologiske mor har jeg syntes, at jeg har fået noget andet ud af det, noget ubeskriveligt, som jeg har haft behov for at forme til noget, jeg selv kunne genkende. Og jeg kan mærke, at hver gang, jeg rejser til Korea, så ændrer forholdet til min mor og til Korea sig også. Jane Trenka er en ældre adopteret, som i en roman har beskrevet sit forhold til adoptionen: Den første gang, hun kom til USA, mødte hun sine adoptivforældre. Den første gang, hun kom tilbage til Korea, mødte hun sine biologiske for-

ældre. Den anden gang, hun kom til Korea, mødte hun sin biologiske bror. Den tredje gang, hun kom til Korea, troede hun det var den sidste, fordi hun ville videre med sit liv i USA. Den fjerde gang, hun var i Korea, var lige efter en skilsmisse. Det er nogen meget tydelige kapitler i hendes liv, og der er sket nogle processer. Det får mig til at tænke, at der virkelig er noget, der ikke er belyst i forhold til det her adoptionsstof. Noget traumestof, noget konfliktstof...

Eva: Jamen, det handler måske også om, at der har været en tendens til, at man betragter tingene som værende på trods af noget andet – at hvis man får kontakt til den biologiske familie, så kan man ikke også have adoptivfamilien. At det hele tiden er et enten-eller.

Joan, du har engang skrevet, at du er hundrede procent dansker og tredive procent koreaner – eller var det omvendt...?

Joan: Jamen, det handler jo om identitet. Om at slippe forståelsen af identiteten som sådan en matematisk størrelse og i stedet betragte det som en organisk puls, som kan forandre sig.

Eva: Ja, når jeg lige har været i Korea, synes jeg måske, at jeg er halvtreds procent

koreaner, og efter ti år, hvor jeg ikke har været der, er jeg det måske kun én procent. Ligesom jeg savner Korea, når jeg lige har spist kimchees. Det svinger.

Det er jo netop der, kunsten kan gøre noget, som forskningen ikke kan gøre. Kunsten kan belyse, at følelsen ændrer sig hele tiden, at det ikke er noget, man kan putte på dåse eller flaske og patentere...

Hvis man ser lidt narrativt på det, så er identitet jo lige præcis summen af de historier, man har fortalt om sig selv, og andre har fortalt om én...

Eva: Og de ændrer sig igen hele tiden. Jeg syntes egentlig, at jeg havde ordnet det der med, hvordan jeg havde det med Korea og min biologiske familie. Jeg havde været der to gange og syntes faktisk, det var på plads. Da jeg så fik besked om, at min biologiske far skulle dø, kom det hele tilbage igen, for lige pludselig var det blevet for sent at lære ham at kende. Det irriterede mig, for jeg syntes virkelig, at jeg havde ordnet den, og så skulle jeg til det igen; jeg følte mig som en teenager midt i en identitetskonflikt.

Folk, der er ældre, end jeg er, siger, at det bare bliver ved og ved. Det vender tilbage igen og igen, men i forskellig form – og sådan er det vel med de der grundsmertepunkter, sådan nogen, man ikke bare kan løse. Måden, man betragter dem på, ændrer sig i takt med, at man selv ændrer sig. På den måde er det ikke bare noget, man ordner. Desværre!

Joan: Men det er jo meget bredspektret. Identiteten er én ting, men hvad med den psykologiske del? Hvad vil det sige at få et brud? Hvordan lever man med det? Hvorfor har vi det så forskelligt med det?

Og så er der hele spektret af nye familiekonstruktioner og også blikket på adoptivfamilien. Hvordan er de forældre, der adopterer? Er de forberedt godt nok? Kan man forberede sig godt nok?

Familien

Joan: Den klassiske adoptivfamilie i Danmark er en middelklassefamilie, uddannelsesmæssigt og økonomisk. Det er i hvert fald ikke socialgruppe 5. I forhold til de tidlige adoptioner, hvor man ikke kunne reagensglas og kunstigt befrugte og alt det der, har det typisk været et forældrepar med ønsket om at få en familie – og det har adoptionen så været en løsning på. Og så har man levet med dét – som en kernefamilie, hvor nogen bare så lidt anderledes ud, og det snakkede man om eller snakkede ikke om.

Hvordan kan man være en familie med to mødre og ingen far eller med én far og to mødre, som det jo kan være tilfældet i queer-miljøet? Der er jo så mange konstruktioner, som først nu begynder at blive italesat.

Eva: Og som jo i virkeligheden også griber ind i reagensglas- og sæddonorproblematikken, ikke?

Camilla: Det er gået op for mig i de senere år, at familie er noget, jeg selv er med til at skabe. For mig er det ikke noget, der er givet på forhånd. Min familie her i Danmark er blevet større og større, og familiesammenkomsterne er blevet lidt sjældnere – men at jeg stadig føler et tilhørsforhold, det er faktisk noget, jeg selv er med til at skabe. Ligesom min biologiske mor ikke nødvendigvis er min mor. Hun er min mor, fordi jeg gør noget ved relationen. Det kan være hårdt arbejde, men sådan er det måske også med venner. Man bliver holdt sammen af kærlighed, men kærlighed kan jo også svinde ind til et lille stykke hårdt kul...

Det sker jo også i biologiske familier...

Eva: Men alle familier er jo netop konstruerede. Når du møder en partner, så møder du netop en med et andet biologisk ophav, og I beslutter så, at I skal være en familie. Det er jo ikke givet på forhånd, at det lige skal være jer to. Så man kan sige, at der bare er et ekstra biologisk ophav i en adoptivfamilie.

Joan: Følelser er selvfølgelig i orden, og de er der, og de ligger lige under huden. Men i forbindelse med et teaterstykket Hånden i Hjertet, hvor vi efterfølgende havde en adoptionsdebat, oplevede jeg, at folk var meget berørte. Og det er ikke sjældent, at når man forholder sig kritisk til nogle af aspekterne ved adoption, så opfattes det som udsagn om, at "vi ikke elsker vores adoptivbørn" eller at "vores familie ikke er

FOTO ILLUSTRERER IKKE ARTIKEL

*Anna 9 år i Hirtshals Funpark.
Hun er født i Peru.*

BILLEDER TIL BLADET

Vi vil meget gerne have billeder af jeres børn til at anbringe i vores blad.

Send venligst max. 3 billeder ad gangen. Husk at oplyse navn, land, alder, adresse og lignende. Billederne skal være i høj opløsning (min. 1 MB).

Bladet (inklusive billederne) lægges altid efterfølgende på Adoption & Samfunds hjemmeside.

Billederne skal sendes til:
bladet@adoption.dk

Venlig hilsen Redaktionen

FOTO ILLUSTRERER IKKE ARTIKEL

*Malthe Rafael på sin 4 års fødselsdag.
Han er født i Colombia.*

Sol over ghettoen i Seoul.
Foto: Evelina Larsson

Twin sisters wallpaper
Foto: Lee Chulsoo

Bird's eye view on tower blocks.
Foto: Lee Chulsoo.

rigtig". Det handler slet ikke om dét, og jeg synes, vi har et kæmpe problem, hvis vi ikke kan snakke om det, fordi alle de ubearbejdede følelser bremser debatten.

Der er jo også forskning, der viser, at de der velmenende hensyn giver et ordentligt bagslag. Fordi det betyder, at der er ting, man ikke får talt om. Blandt andet anvender forskere begrebet racial stilhed. Som betyder, at de raciale forskelle forties i troen på, at det gør os mere lige. Det kan give en kraftig slagside for den adopterede, der samtidig kan have oplevelser, der tydeligt viser, at hudfarve har betydning. Altså, det bliver rigtig svært at komme hjem at sige til sine forældre: Jeg blev kaldt luder på gaden i dag, fordi jeg har det udseende, jeg har. Hvordan skal man tackle dét? Man ved, det gør forældrene kede af det.w

Indvandrerer

Hvilken betydning har indvandrerdebatten haft for jer personligt?

Joan: Jeg synes på en måde, det er den samme debat, for vi er jo også indvandrere. Vi er også mennesker, der er flyttet fra én kultur til en anden. I 80'erne syntes jeg en overgang, at det var meget hårdt; det var mere den personlige henvendelse, der viste, at man var anderledes. I dag ligger diskriminationen og nedgørelsen også på politisk niveau, og det er på mange måder meget værre. Det er utroligt, hvad politikere kan slippe af sted med at sige, og det begynder at smitte, så det bliver legalt at sige de samme ting, som man hører fra politisk hold. At jeg opfattes som indvandrer er meget tydeligt for mig, når jeg er i det offentlige rum, og jeg bliver også ofte tiltalt på engelsk. Jeg tror, det har at gøre med bevidstheden om danskeren som en hvid person.

Camilla: Jamen, jeg har da helt sikkert tænkt over, at når nogen ser anderledes ud, er født i et andet land og bliver sendt hjem, når de gør noget forkert – hvad så med mig; skal jeg sendes tilbage til Korea? På et tidspunkt kom Maja Lee Langvad ud med

sin digtsamling, Find Holger Danske. Et eksempel fra bogen er digtet Du skal ikke tro, du er dansker, selv om du taler flydende dansk. På samme tidspunkt lavede jeg en dokumentarfilm om en flygtningepige, der kæmpede for at komme på det danske landshold – og som sådan påvirker debatten helt sikkert det faglige virke. At jeg føler mig anderledes har uden tvivl påvirket det blik, jeg har på mine film.

Den hårde tone har også været medvirkende til, at mange efterkommere af indvandrere nu selv definerer sig som anderledes...

Eva: Jo, men i og med, at vi har været her fra små og er vokset op i pæredanske familier, har vi jo også bevist, at det ikke kan lade sig gøre at blive betragtet som fuldgældig dansker af alle danskere ved kulturelt og sprogligt at være det.

Joan: Det synes jeg er meget rigtigt, og det er jo også der, racismen bliver meget tydelig, fordi man ved, at det ikke er, fordi man gør noget andet kulturelt eller spiser en anden slags mad; det handler kun om udseendet.

Eva: Og der tror jeg, der kan optræde en vrede hos nogle adopterede, som vender Danmark ryggen og vender tilbage til det land, hvor de er født. Det er en frustration, som måske ikke er så nem at snakke om.

Joan: Der kan jo være mange årsager til, at adopterede vælger at bosætte sig i deres fødeland for en periode – eller måske vender tilbage for at blive. Men når det kommer til Danmark, er der i hvert fald en problematik, som er helt konkret: når man slår op i Nudansk Ordbog, så findes kun ordet adoptivbarn. Jeg kan ikke være 40 år og adoptivbarn! Nu må de holde op; så må jeg være adopteret. Men ordet findes ikke engang i vores sproglige konsensus. Det er en på forhånd defineret rolle, man skal spille. Hvad er det for en forståelse af det at adoptere?

Ja, jeg er helt sikkert påvirket af indvandrerdebatten, og så handler det igen om

ord: At begreberne andengenerationsindvandrer og tredjegenerationsindvandrer findes; hvornår har man lov til at sige, at nu er jeg dansk? Hvornår bliver det almindeligt at sige, at der går en dansk kvinde med tørklæde? Hvornår får vi lov til at se en dramatisk figur, der tilfældigvis har mørkt hår og mørk hud?

Eva: Mor, du er ved at blive gråhåret, sagde min søn til mig for nylig. Nej, svarede jeg, jeg er bare ved at blive lyshåret og få blå øjne... ■

FAKTABOKS

Eva Tind Christensen

Er uddannet arkitekt og debuterede i 2009 med digtsamlingen Do. Værket er illustreret med egne tushtegninger og fotos (familieserien) og tager udgangspunkt i adoption og identitet. Tegningerne til denne artikel er begge af Eva.

Camilla Lee Fabricius

Er journalist og dokumentarfilminstruktør. Har blandt andet begået filmen Lost and found in Seoul, der handler om et hudløst møde med det biologiske ophav.

Joan Rang Christensen

Er uddannet dramatiker, men skriver både lyrik og dramatik. Har blandt andet skrevet teaterstykket Hånden i hjertet, som omhandler transnational adoption og transnational identitet.

Børn kommer da med flyveren

Anmeldelse af Gunhild Korsgaard

En lille pige fra Colombia fortæller sine danske adoptivforældres historie i en seks minutter lang tegnefilm med store smil, godt tempo og dejlige tegninger. Andreas historie er nu også udgivet som børnebog. Både film og bog understøtter mange forældres ønske om at fortælle deres børn, hvor dybt de er ønskede.

Den danske adoptivfar Henrik Lunds tegnefilm „Hvilken planet kommer du fra?“ er en sød og enkel fortælling om, hvordan en pige fra Colombia kommer til Danmark.

Eller rettere: Den handler om, hvordan hendes danske adoptivforældre først ikke kan få børn, men så heldigvis opdager adoption som en mulighed. Derefter kommer de gennem godkendelsesprocessen og masser af ventetid, inden de endelig i deres fineste tøj og med glædestårer på kinderne får overrakt en lille pige med store øjne på et børnehjem i Bogota.

Det er pigen, der fortæller forældrenes historie, og det gør hun helt enkelt og ligetil, så alle kan forstå, at det er en god og lykkelig historie.

Den lille tegnefilm er tegnet af Liller Møller, Filmforsyningen, og det er en fornøjelse at se hendes fine og hurtige streg, der får handlingen op i et forholdsvis højt gear. Der er meget, der skal fortælles på seks minutter, men det lykkes fint – uden stress og med god humor.

Jeg har set den lille film sammen med mine to piger, som går i 5. og 7. klasse. De fik lige fra begyndelsen smil på læberne og synes helt klart, den er sjov. Efter et par minutters indbyrdes forhandling nåede de efter filmen frem til, at den vil være rigtig god i børnehaven, børnehaveklassen og måske også 1. og 2. klasse. Men så i hvert fald heller ikke højere.

Det er med andre ord et overskueligt, barnligt univers, „Hvilken planet kommer du fra?“ befinder sig i, og under den præmis fungerer tegnefilmen fint.

Foredrag i 5. klasse

Med til netop dén historie hører dog et kapitel to.

Det viste sig nemlig, at filmen havde givet min yngste i 5. klasse en god ide. Ugen efter skulle hun holde foredrag i klassen, og de seks minutter med tegnefilmen havde simpelthen inspireret hende til at vælge et nyt emne – „Adoption“ frem for det oprindelige „London“.

Foredraget begyndte med visning af „Hvilken

planet kommer du fra?“ på klassens store smartboard, og det viste sig at være en god måde at tage hul på emnet på, fortalte hun bagefter. Også i 5. klasse.

Det må vel i sig selv siges at være en meget positiv anbefaling – og den er hermed givet videre.

Gratis arbejde og støtte

De fleste transraciale adoptivfamilier har nok deres helt egen hvor-kommer-du-fra misforståelses-historie.

Idemanden bag filmen, Henrik Lund, har i hvert fald, og den handler om en situation i hans søn Davids børnehave.

„David, hvilken planet kommer du fra?“, spurgte en dreng i børnehaven engang Henrik Lunds søn. Baggrunden er selvfølgelig, at David har sort hår og sorte øjne – han er født i Amazonas i Peru.

„I mange år gik jeg og tænkte over, hvordan jeg kunne lave en film, der kunne fortælle børn, hvad det vil sige at være adopteret“, fortæller Henrik Lund om baggrunden for filmen.

Problemet var tid og penge, for det er uhyre kostbart at lave tegnefilm. Løsningen blev såmænd finanskrisen, fortæller Henrik Lund nu. Den gav tid til at udvikle projektet og derefter søge økonomisk støtte.

Filmens endte med at få 95.000 støtte-kroner fra fire forskellige parter, nemlig Adoption og Samfund, Familienstyrelsen, Adoptionsnævnet og AC Børnehjælp. Den økonomiske støtte i kombination med gratis arbejde eller arbejde for symbolsk betaling førte Henrik Lunds ide helt i mål.

Filmens som bog

Siden filmen blev færdig, har Henrik Lund og Liller Møller bearbejdet materialet og i februar udkom så bogen „Hvor kommer DU fra?“ på Gyldendal.

Det er selvfølgelig den samme historie, som af en eller anden grund virker endnu mere enkel i bog- end i film-form.

Det er en rigtig børnebog med én stor tegning og stort set kun én linje tekst på hver side.

Gyldendal angiver selv forsigtigt på bagsiden „Alder: fra 3 år“, og dét, tror jeg, er rigtigt. Den vil kunne læses igen og igen og igen af dem, som falder for lille Andrea fra Colombias historie. Altså lige indtil man vokser fra den slags bøger, og det er jo et godt stykke tidligere end 5. klasse.

Både film og bog understøtter mange adoptivforældres ønske om at fortælle deres børn, hvor meget og hvor dybt de er ønskede. ■

FAKTA OM FILM OG BOG

„Hvilken planet kommer du fra?“ En lille film om at blive – og være – adopteret af Henrik Lund og Liller Møller. Filmen koster 100 kroner og kan bestilles hos www.adoptionsverden.dk

Henrik Lund (tekst) og Liller Møller (illustration): *Hvor kommer DU fra?* – en bog om at blive adopteret. 64 sider. Vejledende pris: 230 kroner. Forlaget Gyldendal

Særligt børnetilskud ingen menneskeret i Danmark

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har sat det sidste punktum. 13 års kamp gennem samtlige politiske og juridiske instanser er slut:

Eneadoptanter har frivilligt påtaget sig forsørgerbyrden. Derfor har deres børn ingen ret til det særlige børnetilskud, beregnet til børn af enlige forsørgere.

Adoption & Samfund, GEA og en række enkeltpersoner har i de 13 år skabt grundlaget for talrige debatter i Folketingssalen. Indsatsen har også udløst en håndfuld beslutningsforslag fra oppositionen. Indtil regeringen i december 2008 fik et snævert flertal for en omvendt julegave – den blev ikke givet, men taget.

Enlige, der efter 1.1. 2009 er blevet gravide ved insemination, blev frataget det hidtidige ret til tilskuddet til deres børn. Dermed var der efter regeringens mening flere forsørgertyper uden for modtagergruppen, og derfor sat prop i enhver debat om diskrimination.

Eneadoptant Inge Hansen kørte samtidigt hele den lange juridiske vej. Fra kommunen til det Sociale Nævn, Ankestyrelsen, Landsretten, Højesteret og siden 2007 ved den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, EMD – med den danske regering på anklagebænken. Undervejs med solid støtte fra Adoption & Samfund, der blandt andet betalte højesteretssagen efter en særindsamling i medlemskredsen.

Sager ved EMD må kun anlægges af den direkte berørte person. Men Adoption & Samfund søgte og fik status som særlig kyndig tredjepart med ret til skriftlige indlæg i sagen. Vi udfærdigede og sendte derfor vort indlæg i sagen. Sammen med Inge Hansen bad vi i 2009 via advokaten også om adgang til præsentation af vore synspunkter ved en af de sjældne mundtlige domsforhandlinger ved Grand Chamber i Strasbourg.

Vor advokat Tyge Trier, anmodede hele 2 gange om mundtlig forhandling. Han fik aldrig noget svar. Efter lang og uforståelig ventetid valgte dommerne uden forudgående tilbagemelding pludseligt at afvise sagen. Hverken regeringen eller vi har været hørt i den mellemliggende periode.

Denne fremgangsmåde ville være helt uhørt ved en dansk domstol, men ligger inden for de vide muligheder, der er tildelt en international domstol som EMD.

Tyge Trier har over for Adoption & Samfund udtalt „Jeg har under mine 15 års arbejde med menneskerettighedsdomstolen aldrig oplevet noget lignende, hvor regeringen ikke anmodes om kommentarer til vores anmodning om mundtlig forhandling. Fremgangsmåden er efter min opfattelse stærkt utilfredsstillende for adoptivmoderen og for foreningen og klart under domstolens normale standard for god sagsbehandlingsskik.“

Når man ser på selve afgørelsen, fremgår det tydeligt, at EMD ikke afviser at der sker forskelsbehandling. Her får vi medhold. Men samtidigt fastslår EMD, at staten på det socialpolitiske område, uden at overtræde menneskerettighederne, har mulighed for at udøve et bredt skøn i spørgsmålet om hvorvidt, og i hvilket omfang, forskelle mellem i øvrigt ensartede situationer retfærdiggør forskelsbehandling.

Regeringen har blandt sine skriftlige argumenter fremhævet, at eneadoptanter og disses børn får alle andre tilskud som andre kan få – selv boligsikring og søskenderabat i børneinstitutioner er medtaget i den lange oplistning af de ydelser, der (også) gives til eneadoptanter!

Ligeledes har regeringen brugt „julegaven“ i 2008 som et heftigt argument for at fastslå, at det altid har været en begrænset kreds, og ikke alle eneforsørgere der har været mål for tilskuddet. Efter Adoption & Samfunds opfattelse er dette en klar eftertænkning fremkaldt af risikoen for nederlag i EMD-sagen. Hvorfor skulle regeringen ellers vente 2½ år med at ændre loven efter enlige igen fik adgang til lægelig insemination, efter nogle års forbud?

Efter dette usædvanlige forløb og EMDs accept af regeringens irrelevante argumentation, sidder vi tilbage med følelsen af, at sagen ikke har været underlagt en fair behandling.

Tyge Trier siger hertil: „Som jeg har oplevet sagen, har den været reel og alvorlig for den danske regering. Regeringen har været heldig med afvisningens begrundelse i det

politisk fastsatte skøn, der har ført til forskelsbehandlingen“

Hele EMD-afvisningen består af 20 sider kompliceret international jura. Den slutter mange års ihærdigt frivilligt arbejde. Hovedbestyrelsen har lagt mange, mange hundrede timer i sagen.

Hertil kommer den økonomiske side. Indsamlede midler og kontingentkroner. Hvorfor alle de resurser til gavn for en begrænset medlemskreds? Fordi vi ikke betragter sagen som afgrænset, men som et principspørgsmål om ligebehandling af adoptanter og adopterede.

Sagen er tabt her og nu. Men den dag, der viser sig et nyt flertal i Folketinget kridter vi skoene og går på banen igen.

Paul K. Jeppesen, næstformand

PS:

Du kan læse meget mere om sagen i de mere end 50 artikler på www.adoption.dk hvoraf en del hidrører fra tidligere udgaver af bladet. Brug søgefeltet og skriv *særligt børnetilskud*.

FOTO ILLUSTRERER IKKE ARTIKEL

Alberte Marie Yizhou 5 år, født i Kina, på sommerferie i Italien.

Udflugt til Valby Naturlegeplads

Søndag, den 12. september 2010

Kl. 11.00 på Valbyparkens Naturlegeplads,
Hammelstrupvej 41, 2450 København SV

Vi skal lege på Valby Naturlegeplads og GEA inviterer på pølser og snobrød. Hver familie medbringer selv drikkevarer. Arrangementet er kun for medlemmer af GEA. Andre eneansøgere/eneadoptanter kan efter aftale deltage mod et gebyr på kr. 25,00.

Tilmelding: Er nødvendig senest lørdag, den 4. september til Charlotte Knop på e-mail adressen charlotte.knoop@yahoo.com .
Kontakt: Charlotte Knop på ovenstående e-mail adresse.

Temadag om skolestart og teenageårene

ved hhv. Lars v.d. Lieth og Birgit Cederholm.

Søndag, den 22. august 2010

Kl. 9.45-15.00 i Medborgerhuset Indre By,
Charlotte Ammundsens Plads 3, 1359 København K..

Entré: Medlemmer af GEA: kr. 100,00 og ikke-medlemmer: kr. 150,00.

Tilmelding: Bindende senest lørdag, den 7. august 2010 til Linda Berkowitz på e-mail adresse: berkolinda@gmail.com
Tilmelding er kun gyldig ved samtidig indbetaling af entré ved NetBank overførsel til reg. nr.: 1551, konto nr.: 6003-2610 eller på girokonto 6003-2610 på posthuset. Husk at anføre TEMADAG på betalingen.

Bemærkninger: Kun for eneansøgere/eneadoptanter og temadagen er ikke med børn. Hvis man ønsker at spise frokost i Kulturhusets café, skal besked gives, ved tilmelding. GEA inviterer på en drik til frokosten samt eftermiddagskaffe og kage.

Kontaktperson: Linda Berkowitz på berkolinda@gmail.com

AKTIVITETSDAG

ved Momhøje v. Kibæk

Søndag d. 4. september 2010 kl. 13-16

Vi gentager succesen fra i fjor og afholder vores korte generalforsamling, sammen med en herlig dag i den frie natur. Der vil blive børnepasning med bål og popcorn, imens der er generalforsamling.

Momhøje er et nyere naturcenter, med gode muligheder for vandreture, leg og fysiske udfoldelser på naturlegepladsen. Vi håber på en god dag, hvor solen smiler til os fra en skyfri himmel og hyggeligt samvær, med tid til snak og leg. Der vil være aktiviteter for børn på legepladsen, og bål bliver optændt til popcorn-fremstilling samt skumfiduser over bål.

Vi håber, at mange har lyst til at deltage i en KORT generalforsamling, inden at vi alle skal nyde kaffen og kage i det fri, hvis vejret er til det (ellers har vi også et lokale, hvor vi kan være indenfor). A&S er vært med kage, samt popcorn og skumfiduser med kiks til børnene, I skal selv medbringe kaffe/the og drikkevarer.

Pris for arrangementet:
voksne 30 kr./Børn: 20 kr.
Vi mødes ved Momhøje Naturcenter,
Kibækvej 19, 6933 Kibæk

Vel mødt til en hyggelig eftermiddag, vi håber at se rigtig mange.

Tilmelding senest den 26. august til Karina M. Stampe på: j.stampe@mail.dk eller 97325224 / 29384084

PS.: Det er muligt at medbringe egen madkurv og tænde grillen op efter arrangementet, der er flere hyggelige grillsteder, som frit må benyttes.

Søskendekærlighed: Malthe Rafael 5 år er født i Colombia, Alba Oreoluwa er født i Nigeria

ANNOUNCE

Advokat Michael Jørgensen

Juridisk bistand til klage over adoption. Mangeårig erfaring på adoptionsområdet fra Adoptionsnævnet og Familiestyrelsen. Få et prisoverslag ved henvendelse til:

Michael Jørgensen, advokat
CPHLEX ADVOKATER
Ny Vestergade 17, 1471 København K
Tlf: 33 12 79 13, mj@cphlex.dk

Indkaldelse til ordinær generalforsamling i LF Sydsjælland
Torsdag, den 14. oktober 2010 kl. 19.00
i Danske Banks frokoststue, Hjultorv 18, Næstved.

Dagsorden:

1. Valg af dirigent.
2. Valg af 2 stemmetællere.
3. Valg af referent.
4. Bestyrelsens beretning.
5. Forelæggelse og godkendelse af regnskab.
6. Indkomne forslag.
7. Valg af bestyrelse, herunder fastlæggelse af antal medlemmer i bestyrelsen, jf. § 3, stk. 1
Claus Holmstrøm – på valg.

- Mette Andersen – på valg.
Tanja Olsen – på valg.
Charlotte Flaskager Thomasen – på valg.
Pia Thomsen – ikke på valg.
Christina Schmidt – ikke på valg.
Knud Christensen – ikke på valg.
8. Valg af delegerede til landsforeningens generalforsamling, jf. § 6.
 9. Valg til revisor samt suppleant for denne.
Revisor Søren Thomasen – på valg,
Revisorsuppleant – på valg.
 10. Eventuelt.

Tilmelding af hensyn til madbestilling på mail:
sydsjaelland@adoption.dk.

Tjekket-træf 2010 og Generalforsamling

Weekenden 27-29. august på Knivsbjerg

Kom og vær med til en hyggelig weekend i samvær med andre og kommende tjekketadoptanter. I år mødes vi på Knivsbjerg (www.jugendhof-knivsberg.dk) midt i den skønneste natur. Her er masser af plads og rigtige gode faciliteter både ude og inde for børn i alle aldre. Vi har i år valgt luksusmodellen for de voksne deltagere, dvs. at vi IKKE skal lave mad, vaske op og gøre rent. Træffet starter fredag kl. 17 og slutter søndag formiddag, men der er mulighed for at deltage på forskellig vis alt efter, hvad I har tid og lyst til.

Der indkaldes hermed til Generalforsamling d. 28. august 2010 kl. 13.30. Punkter på dagsordenen tilsendes formanden senest 1. august 2010 mail: bernadettetmarsh@gmail.com

Glæd jer til en weekend med:

Erfaringsudveksling med andre adoptanter • Temaaften • Træ-topklatring og andre udfordrende aktiviteter med instruktører • Leg Diskotek • Hyggeligt samvær • Generalforsamling lørdag og meget mere.

Se programmet på Tjekketgruppens hjemmeside.

Pris:	Fredag-søndag	Lørdag-søndag
Voksen/barn	475/425	260/235

* Ikke-medlemmer betaler 150 kr. ekstra.

Tilmelding:

Bindende tilmelding sker ved indbetaling af beløbet på foreningens konto i Jyske Bank; reg.nr. 7590 konto nr. 175515-9.

Angiv navn, antal børn og voksne, samt hvilke dage I deltager. Det er muligt at bestille specialkost mail: all@dalumls.dk

Tilmeldingsfristen er den 5. August 2010

Vi glæder os til at se jer på Knivsbjerg!

Mvh.
Tjekketgruppen

Yderligere information ved Bende Hansen, mail: bbhansen@c.dk, tlf. 74 64 60 60 eller på hjemmesiden www.tjekket.adoption.dk

Bedsteforælder- kursus

d. 11.9.2010 kl. 10-18
i Skælskør

Se nærmere. www.karenfabricius.dk

Familierapeut Michel Gorju
tlf. 30 24 47 64

Psyko-terapeut MPF, Karen Fabricius
Hansen tlf. 26 28 42 13

Gyngetrold. Carl fra Sydkorea. Knap 5 år.

LOKALFORENINGER

Her finder du din lokalforening. Ikke alle har hjemmesider. Er du i tvivl om dit tilhørsforhold, så se under adresser og links på www.adoption.dk

Lokalforeninger i Region Nordjylland Nordjylland

Torben Fristrup, Wilhelm Jensensvej 1, 9500 Hobro
Web: <http://nordjylland.adoption.dk>
Mail: nordjylland@adoption.dk
Tlf.: 98 52 55 42

Lokalforeninger i Region Midtjylland Gudenåen

Mona Østergård, Sanglærkevej 12, Mønsted, 8800 Viborg
Web: <http://gudenaen.adoption.dk>
Mail: gudenaen@adoption.dk
Tlf.: 86 64 61 72

Vestjylland

Charlotte Christensen, Ringkøbingvej 1, 7400 Herning
Web: <http://vestjylland.adoption.dk>
Mail: vestjylland@adoption.dk
Tlf.: 97 21 17 78

Østjylland

Jeanette Lyk, Langballevej 14, 8320 Mårslet
Mail: oestjylland@adoption.dk, tlf.: 86 29 76 63

Lokalforeninger i Region Syddanmark Sydvestjylland

Kirsten Korning, Øster Skibelundvej 36, Askov, 6600 Vejen
Web: <http://sydvestjylland.adoption.dk>
Mail: sydvestjylland@adoption.dk
Tlf.: 22 39 30 92

Sydøstjylland

Ulla Grau, Hydevadvej 28, 6270 Rødekræmme
Mail: sydoestjylland@adoption.dk
Tlf.: 74 69 38 13

Fyn

Sanne Pedersen, Lundsbergvej 38, 5863 Ferritslev
Web: <http://fyn.adoption.dk>
Mail: fyn@adoption.dk
Tlf.: 65 97 22 97

Lokalforeninger i Region Sjælland

Sydsjælland

Charlotte Flaskager Thomasen, Ladebyvej 76, 4700 Næstved
Mail: sydsjaelland@adoption.dk
Tlf.: 21 84 62 46

Midt- og Vestsjælland

Lene Borg, Tveje-Merløse 28, 4300 Holbæk
Web: <http://midtogvestsjaelland.adoption.dk>
Mail: midtogvestsjaelland@adoption.dk
Tlf.: 59 43 92 01

Lokalforeninger i Region Hovedstaden København

Kurt Nielsen, Dæmningen 55, 2500 Valby
Web: <http://koebenhavn.adoption.dk>
Mail: koebenhavn@adoption.dk
Tlf.: 36 16 87 25

Københavns Omegn

Lene Brydensholt, Virum Stationsvej 200, 2830 Virum
Web: <http://koebenhavnsomegn.adoption.dk>
Mail: koebenhavnsomegn@adoption.dk
Tlf.: 45 83 02 22

Nordsjælland

Sune Rasborg, Bentevej 3, 3060 Espergærde
Mail: nordsjaelland@adoption.dk
Tlf.: 49 13 57 55

Bornholm

Mail: bornholm@adoption.dk
VAKANT

LANDEGRUPPER

Bolivia

Anette Buch-Illing, buch-illing@privat.dk
Benny Nielsen, egeskallet24@mail.dk
Katinka Hoydal, hoylysdal@mail.dk
www.landegruppe-bolivia.dk

Bulgarien

Bo Persson
fam.persson@gmail.com
<http://bulgarien.adoption.dk>

Burkinagruppen

Benedikte Lohse
Kollundvej 38 Kastrup, tlf. 60 17 13 16
bmlohse@hotmail.com

Colombia

Ann Geertsen
Faksingevej 7, 2700 Brønshøj, tlf. 29 76 71 62
www.hola.dk

Danmark

Fam. Behmer
tlf. 64 82 62 20

Ecuador

Jens Reiermam
Englystvej 46, 3600 Frederikssund, tlf. 31 64 11 13
jens@reiermann.dk, www.ecuadorklubben.dk

Etiopien

Jens L. Tranholm Damkjær
tlf. 86 29 20 28
jensld@mail.dk, www.etiopien-foreningen.dk

Guatemala

Anni Bech Nielsen
tlf. 47 52 77 76

Hviderusland

www.hvideruslandklubben.dk

Indien

Svend Erik Holm
tlf. 64 47 38 35
sve@holm.mail.dk
www.123hjemmeside.dk/indiengruppen

Kaliningrad/Moskva

Helle Pedersen
tlf. 97 17 31 01

Kina

Michael Johansen
Tandervej 45, 8320 Mårslet, tlf. 86 78 27 22
kontakt@kinaforeningen.dk, www.kinaforeningen.dk

Koreatrolde (Landegruppe for Sydkorea)

Sisse Jacobsen
tlf. 30 23 34 08
koreatrolde@koreatrolde.dk, www.koreatrolde.dk

Nepal

Hanne og Hans Doktor
tlf. 75 65 48 36
hanne.veis@adr.dk

Nigeria

Formand: Maija-Liisa Kylmäluoma Pedersen
Mail: kippis@mail.dk, tlf. 25 18 83 71
Medlemskontakt: Yvonne Hegaard Hansen
Mail: yvonnehegaard@hotmail.com, tlf. 29 64 17 04
nigeriaadoption.dk

Peru

Bjørn Rude Voldborg
Æblehaven 1, 3400 Hillerød, tlf. 48 25 05 95
bgv@pharmexa.com

Rumænien

Lars Birk Sørensen
tlf. 86 41 51 13
larsbirk@skylinemail.dk, www.rumania.adoption.dk

Sri Lanka (Dansk Sri Lanka Forening)

Flemming Bratved
Gårdager 10, 2640 Hedeusene, tlf. 46 56 30 18
flemming@bratved.dk, sri-lanka.adoption.dk

Sydafrika

Hanne Forsbæk Mortensen
Kjærsvej 6, 4220 Korsør, tlf. 58 35 00 54
landegrupesydafrika@gmail.com
www.landegrupesydafrika.dk

Thailand

Ebbe Møller
tlf. 45 79 24 46 / 40 64 55 84
ebbemoeller@yahoo.dk

Tjekkiet

Anne-Lise Balle
tlf. 66 14 31 95
www.tjekkiet@adoption.dk

Vietnam

Peter Skjøt
Vigerslevstræde 12, 2500 Valby, tlf. 36 30 05 28
formand@vietnamadoption.dk
www.vietnamadoption.dk

Interessegrupper

Bal Vikas Venner, Indien

Annette Havemann Linnert, tlf. 49 19 09 13
Hanne Juhl Holm, tlf. 26 36 27 23
www.balvikas.dk, info@balvikas.dk

Colombia – Fanas venner

Torben Sørensen, tlf. 86 41 57 08
bestyrelsen@fana.dk, www.fana.dk

Eneadoptanter

Lene Rohde, tlf. 38 81 10 70
Linda Berkowitz, tlf. 39 18 04 12

Børnehjemmet Palna, Indien

MetteThomsen, tlf. 38 28 50 25

Adoption & Samfund tilbyder rådgivning i alle faser af en adoption. Rådgiverne er enten faglige rådgivere med en specifik relevant uddannelse og særlig viden om adoption eller adopterede og adoptanter, som gerne lægger øre til din historie og kan komme med råd baseret på deres personlige erfaringer og foreningens viden i øvrigt.

Rådgiverne arbejder på frivillig basis. De har tavshedspligt. De fleste rådgivere besvarer rådgivningsopkald i deres hjem. Bemærk faglige- og særlige rådgivere har lukket i juli. Sagsrådgiverne kan kontaktes hele sommeren. Generelt vil det være mest bejligt, hvis I ringer efter kl. 20.

SAGSRÅDGIVERE:

Sagsrådgiverne svarer på generelle spørgsmål om adoption og rådgiver i alle faser af adoptionsproceduren fra de første overvejelser om adoption til adoptionsbevillingen er givet.

Simple spørgsmål kan fremsendes på mail til adressen: raadgivning@adoption.dk

For egentlig rådgivning i adoptionsager er det bedre at henvende sig telefonisk til en af rådgiverne nedenfor, især hvis det drejer sig om lidt mere komplicerede sager, f.eks.:

- Sager, hvor ansøgerne fornemmer risiko for helt eller delvist afslag på godkendelse.
- Anke- og klagesager.
- Problemer i matchningssager.
- Problemer i forhold til de formidlende organisationer.

Bente Romanoff	33 22 88 68
Claus Stenmose	59 44 14 32
Josie Køhlert	43 64 70 10
Mie Olesen	36 45 02 08
Anniker Kjær Hansen	35 82 35 43
Janet Majlund	40 58 66 66

FAGLIGE RÅDGIVERE:

Rådgiverne er fagfolk, der frivilligt rådgiver inden for deres professionelle fagområde.

Læge:

Besvarer spørgsmål, der vedrører helbreds- og handicapforhold hos såvel adoptionsansøgere som barn i forslag og adopterede.

Jens Bertelsen,	23 45 49 97
E-mail:	musaeus@dadlnet.dk
Ida Bjerrum Bach	25 78 41 24
E-mail:	ibb@dadlnet.dk

Sundhedsplejerske:

Rådgiver om den gensidige tilknytningsproces mellem barn og forældre, almindelige reaktionsmønstre hos barnet f.eks. i forbindelse med søvn, måltider og andre dagligdags ting som pusling og bad. Hvordan kan man som forældre hjælpe sit barn gennem skiftet fra børnehjem/plejefamilie til adoptivfamilie.

Gitte Korsholm Jørgensen 74 83 22 57

Pædagog:

Rådgivning i forbindelse med barnets/børnenes start i institution og dagpleje samt eventuelle vanskeligheder i institutionen/dagplejen.

Rie Østergaard 97 22 12 87
 Charlotte Christensen 97 22 12 87
 Telefontid kl. 9.00 - 21.00

Pædagogisk konsulent:

Rådgivning i forbindelse med institutionsstart, indskoling og vanskeligheder i institutioner/skoler.

Gitte Stæhr Larsen 48 24 51 55 / 40 57 48 26

Speciallærer:

Rådgiver hvis der er behov for eller overvejelser om en særlig undervisningsindsats i skolen, særligt i forbindelse med omsorgs- svigtede børn.

Pia Robinson 21 66 76 18
 E-mail: pia-robinson@hotmail.com

Talepædagog og speciallærer:

Rådgiver om tale- og sprogvanskeligheder før eller efter barnets ankomst. Sparer evt. med den lokale talepædagog.

Irene Bjerregaard 27 12 93 07

Psykolog:

Rådgiver unge og voksne adopterede og adoptivfamilier. Herudover kan psykologen medvirke til at videreformidle eventuelle behov for længerevarende indsats til relevante behandlere og/eller instanser.

Birgit Cederholm 44 44 33 82

Socialrådgiver:

Tilbyder råd og vejledning om det at samarbejde med sociale myndigheder, dvs. at finde vej i systemerne, rådgivning om lov og ret, herunder at forstå bevillinger og afslag. Rådgiveren kan ikke afgøre eller omstøde kommunens afgørelse, men bistå med vejledning om muligheder for at anke en afgørelse.

Lise Rytter Krogh 51 22 07 68

FORÆLDRERÅDGIVERE:

Rådgiverne er medlemmer med særlig interesse i et bestemt emne inden for adoptionsområdet.

Ventelistefrustrationer:

Rådgivning om at håndtere den situation, som kan overvælde 'en, når man er i et adoptionsforløb, og man oplaver, at forløbet ikke går som forventet, eller når det opleves som vanskeligt at klare ventetiden.

Anette Mark 98 43 19 23
 E-mail: anettemark@webspeed.dk

Adoption af danske børn:

Rådgivning om anonym adoption af danske børn. Rådgivningen vejleder ikke i forbindelse med familie- eller stedbarnsadooption.

Fam. Behmer 64 82 62 20

Adoption af større børn:

Rådgivningssamtaler samt mulighed for kontakt til andre familier, der har modtaget større børn, som tilbyder telefonisk støtte og hjælp omkring de problemer, der kan være forbundet hermed.

Anne Marie Poulsen 28 29 26 18
 E-mail: amfp@pbhome.dk

Adoption af præmature børn:

Rådgivning om det at få et præmaturnt barn i forslag eller at have et præmaturnt barn.

Trine Boardman 46 37 07 08
 Klavs Frisdahl 32 13 23 52

Tab af barn i forslag:

Rådgivning som hjælp og støtte til dem, der har mistet et barn, som de har haft i forslag og været godkendt til.

Janne Skov 66 13 63 02

Skoleproblemer:

Rådgivning i forbindelse med vanskeligheder knyttet til den adopteredes skolegang.

Bente Pedersen 62 62 20 51

Eneadoptanter:

Gruppen af EneAdoptanter, GEA, tilbyder eneansøgere rådgivning før, under og efter godkendelse samt efter hjemtagelse af barn. Endvidere har GEA faglige rådgivere, hvis udgangspunkt er eneadooption. GEA tilbyder desuden hjælp til opstart af samtalegrupper på et hvilket som helst tidspunkt i adoptionsprocessen.

Charlotte Posselt 20 67 14 94
 E-mail: charlotte_posselt@yahoo.dk
 Linda Berkowitz 39 18 04 12
 E-mail: berkolinda@gmail.com

Adoptionslinien:

Voksne adopterede tilbyder rådgivning omkring det at være adopteret.

Telefontid tirs. kl. 19.30-21.00 70 22 23 03

ADOPTIONSKALENDER

Husk, du er altid velkommen til at deltage i et arrangement i andre lokalforeninger end din egen

Dato	Tid og sted	Arrangement	Arrangør og tilmelding
06.06.10	kl. 11.00 Hjørnet ved hestevognene ved Klampenborg Station	Årlig skovtur Afiyses i tilfælde af stærk regn.	GEA Linda Berkowitz, 60 93 05 59 Gratis for medlemmer og kr. 25,00 pr. person for ikke-medlemmer. Tilmelding er ikke nødvendig men ønskværdig
19.06.10		HB møde	HB Forslag til dagsorden indsendes senest 2 uger før. Gerne pr. mail: foreningen@ adoption.dk
27.06 -3.07.10	Europahøjskolen på Kalø, Rønde	Familieliv -adoption og trivsel. Højskoleuge. Se mere her: http://europahojkolen.dk/korte-kurser/familieliv-og-adoption.aspx	Privat Jens Lund Damkjær, 40 83 41 93
22.08.10	kl. 10:00 Lejrpladsen i Kristiansholmskoven, Kristi- ansholmsvej 33A, Bisserup	Sommerarrangement LF Sydsjælland	Pia Thomsen, 55 77 55 71 Arrangementet er gratis, men af hensyn til bestilling af salat og brød bedes du tilmelde dig via mail: sydsjaelland@adoption.dk
22.08.10	kl. 9.45-15.00 Medborgerhuset Indre By, Charlotte Ammundsens Plads 3, 1359 Kbh K.	Temadag om skolestart og teenageårene Ved hhv. Lars v.d. Lieth og Birgit Cederholm.	GEA Linda Berkowitz: berkolinda@gmail.com Kun for eneansøgere/eneadoptanter og temadagen er ikke med børn. Tilmelding: Bindende senest lørdag, den 7. august 2010 m samtidig indbetaling af entre.
27.-29.08.10	Knivsbjerg, Genner, Rødebro	Tjekkietræf	TjekkiGruppen Bende Hansen, 7464 6060 Nærmere info vil følge på Tjekki- Gruppens hjemmeside.
28.08.10		HB møde	HB Forslag til dagsorden indsendes senest 2 uger før. Gerne pr mail: foreningen@adoption.dk
29.08.10	kl.12:00 Café Rosenhaven Valbyparken	GF og familiefrokost	LF København Nærmere information kommer senere
04.09.10	kl. 13.00-16.00 Mornhøje Naturcenter, Kibæk- vej 19, 6933 Kibæk	Generalforsamling og aktivitetsdag for hele familien	LF Vestjylland Karina Stampe, j.stampe@mail.dk 97 32 52 24 / 29 38 40 84
11.09.10	kl. 10-18 Villa Fjordhøj i Skælskør	Bedsteforældrekur-sus Se mere her: http://kal.adoption.dk/73.doc	Privat Michel Gorju, 30 24 47 64 og Karen Fabricius Hansen, 26 28 42 13
12.09.10	kl. 11.00 Valbyparkens Naturlegeplads, Hammelstrupvej 41, 2450 København SV.	Familiehygge Vi skal lege på Valby Naturlegeplads	GEA Charlotte Knoop: charlotte.knoop@yahoo.com Tilmelding senest 4. september. Arrangementet er kun for medlemmer af GEA.
17.-19.09.10	kl. 16 fredag - 16 søndag Kolonien Kajestenshuset, Røsnesvej 225A, 4400 Kalundborg	Bulgarien træf 2010	Bulgarien Foreningen Inger Sørensen: inger_soerensen@mail.dk 45 93 80 06 / 41 66 73 37 el. Anna Maria Poulsen: amfp@pbhome.dk 33 14 14 56 / 22 32 85 68
25.-26.09.10	kl. 12 Lyngborg, Enebærvej 4, Elinge Lyng, 4560 Vig	Nigeriaforeningen holder træf	Træffet starter med generalforsamling d. 25.09.2010 -14.
26.09.10	Kl. 10.00-16.00 Vil fremgå senere.	Årsmøde i GEA	GEA Linda Berkowitz, 3918 0412. Kun for medlemmer. Tilmelding: Ikke nødvendig men ønskværdig
10.10.10	Kl. 10.00 Lige indenfor hovedindgan- gen ved bænkerne i ZOO, Kbh	ZOO	GEA Charlotte Knoop charlotte.knoop@yahoo.com Arr. er kun for medlemmer af GEA. Tilmelding senest lørdag, den 2/10 2010
14.10.10	Kl. 19.00 Digtervejsskolen i Næstved	Generalforsamling i LF Sydsjælland Se mere her: kal.adoption.dk/74.doc	LF Sydsjælland Mail: sydsjaelland@adoption.dk

Se flere detaljer om arrangementerne på <http://kal.adoption.dk>

Forkortelser: HB = Hovedbestyrelsen, LF = Lokalforening

Optagelse til kalenderen: kalender@adoption.dk